

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 sierpnia 2014 roku w T., województwo (...), działając w celu zmuszenia umundurowanych funkcjonariuszy Policji, asp. P. P., asp. T. J. i pos. A. P., do zaniechania prawnej czynności służbowej, stosował przemoc wobec wyżej wymienionych funkcjonariuszy w ten sposób, że podczas interwencji policyjnej odpychał, szarpał oraz wrywał się,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk;

II. w dniu 10 sierpnia 2014 roku w T., województwo (...), znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji asp. P. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec wyżej wymienionego funkcjonariusza słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 08 lutego 2016 roku w sprawie II K 844/14 na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego D. S. na okres próby 2 lat;

- na podstawie art. 67 § 2 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

- na podstawie art. 67 § 3 kk, w związku z czynem opisanym w pkt II wyroku, orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwotę 2000 złotych tytułem nawiązki ;

- zasądził od oskarżonego 100 złotych tytułem opłaty oraz 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Apelacja prokuratora wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego - art. 67 § 3 kk - polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązki zamiast obowiązku naprawienia szkody.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 66 § 3 kk obowiązku naprawienia szkody.

Apelacja obrońcy wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi niesłuszność zastosowania wobec oskarżonego dozoru kuratora i orzeczenia na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 2000 złotych.

W konkluzji skarżący wniósł w istocie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie rozstrzygnięć o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i nawiązce na rzecz pokrzywdzonego.

Wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku złożony został przez obrońcę oskarżonego, dlatego też niniejsze uzasadnienie ograniczone będzie wyłącznie do zarzutów podniesionych przez tegoż skarżącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił ani zawartych w środku odwoławczym zarzutów ani też wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Sąd Rejonowy bezbłędnie ustalił, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów i do takiego rozstrzygnięcia miał pełne podstawy w zebranych materiale dowodowym.

Słusznie Sąd pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie skorzystał w odniesieniu do oskarżonego z instytucji warunkowego umorzenia. Jest ona wystarczająca do tego, by podziałała wychowawczo na wyżej wymienionego, w kierunku stabilizacji właściwej postawy wobec wartości i dóbr chronionych prawem i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego w przypadku kolejnego wejścia w konflikt z prawem.

Za prawidłową uznać należy decyzję o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora. To rozstrzygnięcie pozwoli na pełną realizację wychowawczego celu instytucji warunkowego umorzenia postępowania oraz bieżącą weryfikację przyjętej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej.

Nie można podzielić postawionego w apelacji zarzutu niesłusznego orzeczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w ramach podjętego rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonego. Zważyć należy, iż obrońca podnosząc brak podstaw do orzeczenia nawiązki na podstawie art. 67 § 2 kk, z ostrożności procesowej podważał także wysokość tej nawiązki, uznając ją za rażąco niewspółmiernie surową.

Rozważając kwestię dopuszczalności orzeczenia nawiązki należało mieć na względzie fakt, iż w sprawie doszło do naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego a nie spowodowania szkody majątkowej. W takiej sytuacji nie byłaby prawidłowa decyzja o orzeczeniu wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, jako że obowiązek ten służy „naprawieniu „ szkody w wymiarze materialnym. O trafności orzeczenia nawiązki przekonuje również redakcja uprzednio obowiązującego (od 02 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2015 roku) przepisu art. 67 § 3 kk. Przepis – wbrew twierdzeniom skarżącego – jednoznacznie dopuszczał możliwość zasądzenia nawiązki w sytuacji warunkowego umorzenia postępowania. W dodatku trzeba podnieść, iż art. 67 § 3 kk nie wskazywał podmiotu uprawnionego do otrzymania nawiązki ani nie odsyłał w tym względzie do przepisu art. 47 § 1 kk, który określa warunki orzekania nawiązki wyłącznie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Odwoławczy przychylił się do stanowiska Sądu meriti odnośnie wysokości nawiązki. Zapłata kwoty 2000 złotych przez oskarżonego w obliczu warunkowego umorzenia postępowania będzie swoistą „karą” za popełnienie zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy, stosownie do przepisów powołanych w wyroku, zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu uiszczenie nawiązki w kwocie 2000 złotych, będzie już dla oskarżonego uciążliwe z punktu widzenia finansowego, biorąc pod uwagę, iż jest studentem i podejmuje tylko prace dorywcze.

Sędzia SA w SO Andrzej Szawel